

[Bjørn Elmquist]

heden for at sætte en fod ned og suspendere projekter. Men hovedreglen synes jeg må være, som jeg var inde på før.

Allerede i projektudformningen og udvælgelse mellem enkelte projektforslag bør menneskerettighedshensynet i stadig større grad spille ind. Det føler jeg også at der har været bred opbakning bag.

Jeg skal gøre nogle enkelte bemærkninger om menneskerettighedscentrets aktuelle ressourcer og kapacitet. Vi er i øjeblikket to medlemmer af Folketinget, der er med i bestyrelsen for centret – hr. Hans Hækkerup fra Socialdemokratiet og mig selv – og vi har naturligvis drøftet, om der var mulighed for at kaste sig over denne opgave også. Man lagde i bestyrelsens diskussioner og også hos sekretariatet i centret stor vægt på de tilkendegivelser, der var kommet fra Folketingets side, da vi vedtog centrets etablering i maj 1987, hvis jeg ikke husker helt galt.

Det er en vigtig opgave. Der har været forhandling med Danida, om der var mulighed for derigennem at få nogle midler til centret, så man havde bedre ressourcer til at kaste sig over disse forskningsprojekter. Danida har ment, hvad jeg synes er et helt korrekt synspunkt, at man ikke kan gå ind med en støtte til driften, når centret står på finansloven under et andet ministerium, nemlig Undervisningsministeriet. Jeg har forstået på forhandlingerne med Danida, at der er stor vilje i Danida til at prøve at finde midler til konkrete forskningsprojekter, og i sådanne tilfælde er det helt i orden.

Jeg lyttede meget nøje til det, hr. Riishøj sagde, og var faktisk meget tilfreds med, at hr. Riishøj sagde så klart fra denne talerstol, at vi ikke bare skal øge bevillingerne på budgettet. Vi skal have sikkerhed for, at der kan komme noget nyt frem ved disse forskningsprojekter. Her mener jeg også, at der er en forpligtelse for både Det Danske Center for Menneskerettigheder og de andre centre i Sverige og Norge f.eks. til at samarbejde, for disse centre har jo igennem adskillige år udarbejdet årsrapporter om menneskerettighedssituationen i en række udviklingslande. Et nordisk samarbejde trænger sig på, så vi sikrer, at vi ikke laver dobbeltarbejde. Hvis ikke vi i Norden kan blive enige om at bruge nogenlunde de samme kriterier, når vi skal vurdere menneskerettighedssituationen i udviklingslandene, hvem skulle så kunne?

Behnke (FP):

Lad mig starte hos hr. Fischer, der var bekymret for, hvorvidt Fremskridtspartiet kunne – som det blev formuleret – overkomme interne problemer. Jeg ved ikke, hvilke interne problemer hr. Fischer tænker på i den forbindelse. Jeg opfattede det nærmest som et forsøg på at dække over hr. Fischers egne frustrationer over måske at skulle være loyal i forhold til regeringen på dette punkt frem for at være loyal over for sine egne synspunkter.

Til spørgsmålet om, hvorvidt Fremskridtspartiet, når vi nu er imod den statslige ulandsbistand, overhovedet ikke vil være med i arbejdet i Udenrigsudvalget, kan jeg svare, at selvfølgelig vil vi det, men det bliver altså ud fra det synspunkt, at det arbejde, vi gør, bliver et arbejde, der forsøger at mindske den danske statslige ulandsbistand.

Min afstandstagen i første runde gjaldt jo altså, som det vil fremgå af afskrifterne, Danidas handlingsplan. Hvis vi skulle have accepteret en Danidahandlingsplan i dag, så var det en handlingsplan, hvor der stod, at man ophørte med at yde statslig dansk ulandsbistand.

Udenrigsministeren gjorde bemærkninger om, at det jo ikke var beløbsstørrelsen, der var til forhandling i dag. Det er da ganske rigtigt, men på nøjagtig samme måde, som når andre lovforslag er til behandling i Folketinget, må man jo tage et nødvendigt hensyn til, hvad provenukonsekvenserne er af at vedtage det pågældende lovforslag. På samme måde må man også se på provenukonsekvenserne af den redegørelse, vi diskuterer i øjeblikket.

Om de provenukonsekvenser, som man altså har vedtaget og lagt sig fast på tilbage i 1985, er, at når vi når 1992, så skal vi op på at yde 1 pct. af bruttonationalproduktet i ulandsbistand. Det jeg ikke er helt sikker på, og grunden til, at jeg ikke er helt sikker på det, er jo dels, at udenrigsministeren tidligere har talt om behovet for at lade den danske ulandsbistand få en pause i stigningstakten, og dels at hr. Fischer forud for denne debat netop har taget det punkt op igen.

Det, som jeg ikke er helt sikker på, er, om det er den ene procent, man arbejder imod, eller det er målet, at vi giver ca. 8 mia. kr. i 1992. Er det procenten, der er hellig, eller er det beløbet, der er helligt? Hvis det er procenten, der er hellig – og det har jeg en formodning om – så var det, jeg i mit første indlæg lagde op til, at vi ikke